

От София за Лом и назад

Пространството навън бе все още обвито под було от тъма. Студът гъделичкаше пръстите и нослетата на преминаващите хора.

Беше денят на Бъдни вечер. Часът бе 7:30. Влакът БВ7620 София-Лом потегли препълнен с хора, които нямаха търпение да прегърнат близките си от близо и далеч.

Усмехнат контрольор проверяваше билетите, като на всички пътници пожелаваше весели празници.

Навсякъде бе препълнено с шарени торбички, пълни с радост за малки и големи.

Слънчевите лъчи бавно си пробиваха път над хоризонта.

Пред погледите на пътниците започнаха да никнат къщи и поля, планини и равнини...

Прекрасни зимни пейзажи бързо преминаваха през прозореца. Блещукаха безброй светлини, а в атмосферата се носеше коледен дух.

Всичко бе някак по-красиво.

Във вагона се бе събрала такава палитра от индивидуалности, че ставаше все по-интересно.

Младо момче, седящо срещу мен, слушаше музика от огромни бели слушалки и отпивайки голяма шумна глътка от кенче с енергийна напитка, скролваше из фейсбука в телефона си.

Жена с бяло яке на райета, седяща на съседната седалка, говореше тихичко по телефона за отпуски, болнични и колко се радва, че се прибира. Очите ѝ като че проблясваха, отразявайки луминесцентната лампа, мъждукаща на тавана на вагона.

– Хайде ще говорим като се прибера! – каза тя и приключи разговора.

Белокос дядо с големи диоптрични очила говореше по модерен телефон с близките си. „Ех, как навремето нямаше клетъчни телефони, какво удобство е това!“ – сигурно си мислеше той.

Кой да им обясни на тези хора какво е клетка на Фарадей?!

И ето, на отсрещната седалка двама мъже на средна възраст си разговаряха – ей, колко традиционно! Браво! Най-накрая, мелодия за ушите...

теми за политика, за предавания по телевизията, за емиграция в чужбина... и още, и още...

Наближихме Своге. Някои от пътниците набързо грабнаха сакове и торбички и като мравчици в колона се изнизаха да слизат от влака.

Своге е прекрасен – малки къщички са накацали по склоновете му.

Комини пушеха и градът бавно се събуждаше. Дърветата протягаха голи клони към влака, сякаш искаха да го помилват, или просеяха малко топлина... Слана бе покрила като одеяло най-високите места на планините. Реки лъкатушеха по пътя, провирайки стройната си снага по камъни и дерета.

Градът е разположил цялата си прелест в Искърското дефиле при устието на Искрецка река, точно там, където се събират границите на три планини: Мала планина, Голема планина и Понор. Оттук може би идва и неговото име – от славянската дума „свод“, оттам „своде“ и сегашното Своге. Друга легенда гласи, че името на града произлиза от словосъчетанието 'с Бог е', и оттам Своге. Както и при повечето сегашни селища по поречието на р. Искър, развитието на града идва след построяването на жп линията, преминаваща през Искърското дефиле.

И ето, стигаме гара Лакатник. Отново рояк пътници зацъква из коридорите на влака. Едни слизат, други се качват – палитра от пътници!

Един малък четирикрак приятел с големи кафяви очи игриво маха с опашка, сякаш приканва за игра. Послушно гледа стопанина си и кротичко, без да притеснява никого, присяда под седалката му.

Толкова различни персонажи, всеки със своята житейска история, а всички те използват услугите на БДЖ.

Спирките се занизаха, като перлена огърлица.

Най-красивите кътчета на България най-добре могат да се зърнат през прозореца на влака – уиндоуса ми не е като уиндоуса ти!

Пътувайте с влак, дишайте с влака, той не е просто купчина желязо, той е свръзката между душите и хората! Още от древни времена, от 6 век пр.н.е. в Гърция, когато са и първите доказателства за съществуването на предшествениците на железниците, хората се наслаждавали на удобството да пътуват от едно населено място към друго, пренасяйки товари. Първите превозни средства на колела са били теглени от хора или животни в „релси“, направени от варовик и използвани чак до първи век, като релсови пътища са започнали да се появяват отново в Европа след тъмните векове на Средновековието. След години се появява и първият парен локомотив, наречен „Invicta“ или „Pen-Y-Darren Locomotive“ (тъй като началната точка на първото му пътуване била Пенъдарен, Обединено кралство), а след това (към 1830 г.) в Америка започват да се движат и първите пътнически влакове. Първата българска железопътна линия е пусната в експлоатация през 1866 г., а линията Мездра-Видин (част от която е и трасето София-Лом) е открита през 1913 г. Минало, настояще и бъдеще, и всички ние сме част от него – сякаш се возим в машина на времето!

От дете обичам влаковете.

Дядо ми работеше началник гара Лом. Обичах да си слагам неговата шапка и да размахвам палка, преструвайки се как посрещам пристигащия влак. Имаше и едно зелено джобно фенерче с цветни стъкла – цял светофар, побиращ се в джоба! Ех, колко хубави детски спомени!

Една сълза на умиление се стече бавно по лицето ми. Съпругът ми ме погледна, и без да казва нищо, ме прегърна. Така, сгушени един в друг, пътувахме към баба в град Лом.

Там ни очакваше тя – 78-годишна мила жена, винаги любяща и приветлива. Жена с голямо сърце и още по-голяма усмивка!

Пътуването с влак е свързаност, уют, любов....

Като ученичка и студентка всяка седмица пътувах с влака, той беше станал мой втори дом.

Като цяло и душата, и съдбата ми са свързани с БДЖ. Завърших ВТУ „Т. Каблешков“. В университета всеки ден учехме за влакове, но този път как се конструират, как функционират, как се изграждат детайл по детайл.

Толкова е хубаво да има с кого да си говориш за обща страст!

Гледките през прозореца минаваха като на кинолента – смесица от забързан тайм лапс и забавен каданс от спомени през годините!

Хем спомени, хем радост, хем тъга... и разруха... съвкупност от чувства.

Стигнахме Враца – градът, величествено разпрострял се в подножието на Врачанския Балкан, градът на пещери, водопади и интересни скални образувания, като пещерата Леденика, водопадът Скакля и проходът Вратцата. Градът, пазител на най-голямото тракийско съкровище – Рогозенското. Градът на великия български национален герой – поет, публицист и революционер Христо Ботев. О, колко гордост изпълва душата ми!... Неведнъж съм качвала Околчица на 2 юни... сърцето ми трепва...

Някои от пътниците, които се бяха запознали по време на пътуването, се подготвиха да слизат. Пожелаха „Весели празници!“ на оставащите и с големи усмивки се запътиха към вратата.

На гарата на Враца се мярна нещо много интересно – бяха направили стъклена изложбена стая-музей, в която имаше умален модел на локомотив и манекен, облечен в униформа на началник гара. Колко хубаво! Рояк спомени закръжа в душата ми от умиление. Ех, само ако имахме няколко минутки време, за да го погледна отблизо...

И приближаваме Медковец.

Едно мило момиченце седи до нас с родителите си. Бащата чете вестник, а то го слуша с интерес.

– Знаеш ли коя зодия си? – попита таткото.

– Да, телец – отговори момиченцето.

Тогавя той ѝ прочете зодията за деня. Пишеше, че може и да няма подаръци за нея, защото не е слушкала и Дядо Коледа може да не дойде при нея.

Тя се натъжи много.

Ние се приготвихме да слизаме. Свалихме препълнените торбички на голяма верига детски магазини, които бяхме приготвили за нашите племенници. Следващата спирка бе Брусарци и трябваше да се прикачим на влака за Лом. Момиченцето разпозна рекламните шарки по торбичките и зашепна нещо на майка си.

Реших да я изненадам и зарадвам с малък подарък, защото тази Коледа ние със съпруга ми бяхме от помощниците на Дядо Коледа.

Подарих ѝ играчка скокльо със скафандърче, като ѝ казах, че Дядо Коледа не я е забравил. Огромна лъчезарна усмивка грейна на мъничкото ѝ личице.

Получихме най-красивия подарък – да прочетем щастие в детските очи!

Заради такива моменти е родена радостта!

Семейството слезе на Медковец, а ние продължихме за Лом. Минахме Василовци, с. Трайково... Неусетно стана 11 часа. Ура-а-а, вече приближава и нашата гара Лом.

Лом – градът, който сякаш е кацнал по поречието на река Дунав. Има предположения, че е основан през 1695 г., а името Лом паланка се споменава за първи път през 1704 г. Лом е градът на Кръстьо Пишурка и Яна Язова. Ломчани се гордеят с възрожденските си традиции. В този град е основано едно от първите читалища в България (1856 г.).

Пристигнахме! Нашата мила баба ни чакаше и с вълнение ни посрещна:

– Добре дошли! – каза тя, докато радостно ни прегръщаше. – Как пътувахте? Топло ли беше във влака?

– Здравей, бабо! Пътувахме чудесно! В купето бе много уютно, топличко и чисто!

Масата бе отрупана с различни лакомства, аромат на топла питка погъделичка апетита ни, а в атмосферата се носеха топлината и любовта, които ни обгърнаха! Семейство... Обич... Коледа...

И ето, вече е 26 декември, дойде време да се прибираме към София.

Хванахме най-ранния сутрешен влак (5 и 30) – спящият влак. Спящият, защото повечето пътници следпразнично бяха затворили очички, отпуснали глави върху удобните облегалки. Влакът пеше своята приспивна песен.